

Arrest

nr. 289 651 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, geboren te A. (Turkije) op [...]1966.

Verzoekster verklaart ook van Turkse nationaliteit te zijn, geboren te A. (Turkije) op [...]1975.

Verzoeker kwam op 25 november 2014 aan in België en genoot op dat moment de status van langdurig ingezetene in Griekenland.

Op 25 november 2014 deed verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2015 kwam verzoekster, samen met hun zoon B. S. naar België.

Op 30 maart 2015 werd de aanvraag van verzoeker goedgekeurd en op 18 mei 2015 werd hij in het bezit gesteld van een A-kaart, en dit na voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 5 juni 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoeker.

Op 10 juni 2016 werden verzoekster en de zoon in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 18 mei 2017 diende verzoeker een aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning in, doch hij kon geen nieuwe arbeidskaart voorleggen.

Op 8 september 2017 werd deze aanvraag tot verlenging geweigerd en op dezelfde dag werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Op 8 september 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekster en hun zoon B. S. een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 november 2017 deed verzoeker een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet.

Op 5 maart 2018 werd de aanvraag van verzoeker goedgekeurd en op 3 april 2018 werd hij opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 3 april 2018 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoeker.

Op 13 juni 2018 werden verzoekster en hun zoon opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart.

De A-kaart van verzoeker werd echter niet verlengd en hij werd afgevoerd van ambtswege wegens verlies van verblijfsrecht.

De A-kaart van verzoekster en de zoon werd evenmin verlengd en zij werden tevens afgevoerd van ambtswege wegens verlies van verblijfsrecht.

Op 24 juli 2020 dienden verzoekster en verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 november 2021 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Op 18 november 2021 legde de gemachtigde ten aanzien van verzoekers eveneens een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 januari 2022 dienden verzoekers een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 272 268 van 4 mei 2022 vernietigde de Raad voormelde beslissingen.

Op 22 augustus 2022 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2020 werd ingediend en op datum van 16.08.20 door :

S., D. (R.R. ...)

Geboren te A. op [...]1975

S., M. (R.R. ...)

Geboren op [...]1966 Wettelijke vertegenwoordigers van:

S., B. (R.R. ...)

Geboren te A. op [...]2005

Nationaliteit: Turkije

Adres: K. [...] BERINGEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 25.11.2014 naar België en dat hij de status van langdurig ingezetene in Griekenland geniet. Op 25.11.2014 doet hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/7 die wordt goedgekeurd op 30.03.2015 waarop betrokkene op 18.05.2015 in het bezit gesteld wordt van een A-kaart. Op 16.01.2015 komen mevrouw en hun zoon naar België. Zij dienen een aanvraag gezinshereniging in op basis van hun echtgenoot/vader die goedgekeurd wordt op 07.01.2016 en zij op 10.06.2016 in het bezit gesteld worden van een A-kaart. Op 08.09.2017 wordt echter de verlenging van de A-kaart van mijnheer geweigerd en wordt er een bijlage 14quater genomen die een einde stelt aan de verblijfsmachtiging van mevrouw. Beide beslissingen gaan gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 28.09.2017. Op 23.11.2017 doet mijnheer een nieuwe aanvraag op basis van artikel 61/7 die goedgekeurd wordt op 05.03.2018 waarop betrokkene opnieuw in het bezit gesteld wordt van een A-kaart op 03.04.2018. Mevrouw dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging en wordt op 13.06.2018 opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart. Echter, de verlenging van de A-kaart voor mijnheer, met name de verlenging van zijn single permit als langdurig ingezetene werd geweigerd door het bevoegde gewest. Zijn A-kaart, geldig tot 07.04.2020 werd dan ook niet verlengd en betrokkene werd afgevoerd van ambtswege wegens verlies van verblijfsrecht. De A-kaart van mevrouw, geldig tot 07.04.2020, werd evenmin verlengd en zij werd eveneens afgevoerd van ambtswege wegens verlies verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer de status van langdurig ingezetene geniet in Griekenland en er dus over onbeperkt verblijfsrecht geniet en dat zijn vrouw en zoon eveneens over verblijfsrecht in Griekenland beschikken. Zij verbleven in Griekenland, waar ook hun beide kinderen geboren zijn, voor hun komst naar België. Betrokkenen kunnen er aldus voor kiezen om terug te keren naar Griekenland waar elk gezinslid over verblijfsrecht beschikt of naar Turkije, land waarvan zij allen de nationaliteit hebben.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen verwijzen naar het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter, uit het actuele reisadvies blijkt dat de noodtoestand in Turkije werd opgeheven maar dat wordt aangeraden om in het algemeen waakzaam te blijven, enkel reizen naar de Turks-Syrische grens worden afgeraden. Bovendien zijn dit soort adviezen bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. We wijzen er verder nog op dat betrokkenen niet dienen terug te keren naar Turkije maar ervoor kunnen kiezen om terug te keren naar Griekenland waar zij over een verblijfsmachtiging beschikken.

Betrokkenen beroepen zich op de algemene situatie in Turkije (waar mensen met een dubbele nationaliteit het land niet meer uit zouden mogen, waar de noodtoestand verlengd zou zijn en waar een verhoogde waakzaamheid een noodzaak zou zijn). Echter, deze verwijzing naar de toestand in Turkije vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Bovendien wijzen we er op dat betrokkenen niet noodzakelijk hoeven terug te keren naar Turkije maar dat zij tevens kunnen terugkeren naar Griekenland, waar mijnheer over de status van langdurig ingezetene beschikt en waar zijn vrouw en zoon in het bezit zijn van een verblijfsvergunning, geldig tot 08.12.2022.

Het feit dat hun dochter legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader op artikel 8 EVRM waarbij zij aanhalen dat hun dochter steeds deel uitgemaakt heeft van het gezin en dat er sprake is van dichte en hechte familiebanden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad samenwonen met hun 23-jarige dochter. Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). De loutere vaststelling dat betrokkenen samenwonen met hun dochter en dat zij samen naar België zijn gekomen, toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Gezien hun legale verblijf van vier jaar en vijf maanden voor mijnheer en van drie jaar en een maand voor mevrouw en hun zoon mag aangenomen worden dat betrokkenen wel degelijk banden hebben opgebouwd in België, niettegenstaande zij hiervan geen bewijzen voorleggen bij huidige aanvraag 9bis. Met de loutere verwijzing naar hun legaal verblijf, hun tewerkstelling en de scholing van hun zoon tonen verzoekers niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig gebonden zijn aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Griekenland of Turkije uitgesloten is. Wij merken bovendien op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de

betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden. par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat hun zoon hier naar school gaat en een schooljaar zou verliezen bij terugkeer, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst (Turkije) of van gewoonlijk verblijf (in casu Griekenland) kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in het land van gewoonlijk verblijf te vinden is. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij in Griekenland niet zou kunnen aansluiten op school. Hun zoon is in Griekenland geboren en kwam pas vlak voor zijn tiende verjaardag naar België, zijn Griekse verblijfsvergunning is geldig tot 08.12.2022. Er mag dan ook aangenomen worden dat hij enkele jaren onderwijs genoten heeft in Griekenland alvorens naar België te komen. In hun verzoekschrift halen betrokkenen trouwens aan dat zij Grieks spreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen, in het belang van hun zoon, ervoor kiezen om terug te keren naar Griekenland, waar zij allen over verblijfsrecht beschikken en waar hun zoon geboren en getogen is in plaats van naar Turkije, waarvan hun zoon wel de nationaliteit heeft maar voor hij (blijkens de stempels in zijn paspoort) slechts op bezoek is geweest in 2013 en 2014.

Betrokkenen wijzen er op dat zij reeds geruime tijd weg zijn uit Turkije, in die zin dat zij er geen familiaal, sociaal en economisch leven meer zouden hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien wijzen we er nogmaals op dat betrokkenen niet dienen terug te keren naar Turkije maar kunnen terugkeren naar Griekenland waar zij over een geldige verblijfsmachtiging beschikken en waar zij verbleven voor hun komst naar België.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf (in casu: Griekenland) voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen menen dat het veel proces-economischer zou zijn om de aanvraag alhier ontvankelijk te verklaren en vervolgens de gegrondheid niet louter en alleen te bekijken als een optelsom van lang verblijf doch daadwerkelijk zou dienen te kijken naar de graad van integratie van betrokkenen. Dit is echter de opinie van betrokkenen, waarbij zij niet aantonen waarom dit een buitengewone omstandigheid zou

vormen die het hen onmogelijk maakt om in hun land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan vijf jaar in België zouden verblijven, dat zij sinds hun aankomst ten zeerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie waarbij zij zich wel degelijk profileerden en niet onopgemerkt bleven, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij tot op heden goed Nederlands zouden spreken, naast Turks en Grieks, dat mevrouw hiertoe officiële lessen gevolgd zou hebben, dat zij ook op economisch vlak steeds de nodige inspanningen geleverd zouden hebben, dat zij steeds in hun eigen levensonderhoud voorzien zouden hebben, dat zij steeds gewerkt zouden hebben zowel in Griekenland als in België, dat zij op een enkele wijze tussenkomst zouden wensen van de overheid, dat zij hun capaciteiten en ervaring op professioneel vlak ten dienste zouden willen stellen van de Belgische economie, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben, dat zij hier het centrum van hun belangen opgebouwd zouden hebben, dat zij hun huurovereenkomst en de verleningen ervan voorleggen evenals een attest van geen financiële ondersteuning door het OCMW, een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds, drie arbeidsovereenkomsten van mijnheer, zijn loonfiches, een arbeidsovereenkomst voor mevrouw en haar loonfiches en een inschrijvingsfiche Nederlandse taallessen voor mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid.”

Op 22 augustus 2022 legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.

Het bevel met betrekking tot verzoeker, luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: S., M.
geboortedatum: [...]1966
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle loepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:
Het verblijfsrecht van betrokkene is verlopen sinds 07.04.2020. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”*

Het bevel met betrekking tot verzoekster en het kind luidt als volgt:

“Mevrouw,

*Naam, voornaam: S., D.
geboortedatum: [...]1975
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Turkije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

S., B., geboren op [...]2005, nationaliteit: Turkije

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:
Het verblijfsrecht van betrokkene is vervallen sinds 07.04.2020. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”*

2. Ontvankelijkheid

Ter zitting werpt verweerder wat betreft de eerste bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op nu blijkt dat ondertussen met een schrijven van 9 december 2022 een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

De raadvrouw van verzoekers stelt dat er nog steeds belang is want als dit beroep verworpen wordt wegens geen belang, wordt de thans eerste bestreden beslissing mogelijk bij de nieuwe beslissing misbruikt als een ‘definitieve beoordeling’. Verder werpt zij op dat er verschillende bestreden beslissingen zijn waaronder de bevelen om het grondgebied te verlaten die steunen op de eerste bestreden beslissing, met mogelijk als gevolg het opleggen van een inreisverbod.

De Raad stelt vooreerst vast dat hij op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet op de hoogte werd gebracht van het feit dat inderdaad op 9 december 2022 een nieuw verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, weliswaar enkel in hoofde van S.D., verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat ook voor de overige gezinsleden een nieuwe aanvraag zou ingediend zijn.

Verder merkt de Raad op dat artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Bijgevolg stelt zich inderdaad de vraag of er - wat betreft verzoekster- nog belang is nu indien de Raad de eerste bestreden beslissing zou vernietigen, en de aanvraag wat verzoekster betreft terug openvalt, de gemachtigde louter op grond van de laatst ingediende aanvraag zal oordelen en er mag van uitgaan dat verzoekster van haar huidige aanvraag heeft afstand gedaan.

Echter zoals gesteld, is de Raad niet op de hoogte gebracht van het feit dat verzoeker ook een nieuw verzoek op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zodat het actueel belang van de behandeling van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker moet geacht worden te blijven bestaan.

Verder heeft de raadsvrouw van verzoekers een punt dat thans ook de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2022 worden aangevochten en dat een samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds. De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Turkije of Griekenland verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat bevelen om het grondgebied te verlaten, konden worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Zo blijkt niet enkel dat de drie bestreden beslissingen op dezelfde datum zijn genomen, door dezelfde attaché, dat de drie bestreden beslissingen op dezelfde dag aan verzoekers werden ter kennis gebracht maar ook uit de synthesenota van 22 augustus 2022 dat de attaché die de drie beslissingen heeft genomen tot de *“beslissing + reden”* komt: *“OOV- geen buitengewone omstandigheden – met bijlage 13 (30 dagen)”*. Verzoekers verwijzen in hun betoog gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten integraal naar hun betoog gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad kan aldus bij het onderzoek van het middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten geen abstractie maken van de motieven die zowel in de bevelen als in de samenhangende eerste bestreden beslissing zijn opgenomen. Hij stelt vast dat verweerder in de nota bij de bespreking van het middel gericht tegen de bevelen ook verwijst naar de uitgebreide motieven in de eerste bestreden beslissing, naast de verwijzing naar de synthesenota.

Een en ander leidt tot de conclusie dat de Raad dient over te gaan tot een onderzoek ten gronde van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“[...]”

1. De buitengewone omstandigheid

De eisende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept

eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De eisende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen en zijn dus van oordeel dat van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

- *hun jarenlang verblijf in België (reeds sinds respectievelijk 2014 en 2015),*
- *effectieve en genestelde banden met België, geen feiten van delictuele aard,*
- *hun perfecte en voorbeeldige integratie en hun opbouw van hun leven in de Belgische samenleving,*
- *het schoollopen van de kinderen*
- *de minderjarige zoon S. B. die ook reeds in België verblijft sinds 2015 en sindsdien hier ook -school loopt,*
- *de meerderjarige dochter die een verblijfsvergunning heeft in België en met wie er nog altijd een gezin wordt gevormd; het schoollopen van de kinderen, humanitaire redenen,...*

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

[...]

Daarnaast wijzen eisende partijen erop dat de zoon S. B. steeds in Griekenland heeft gewoond, hij in Griekenland is geboren in 2005 en sindsdien aldaar heeft verbleven tot zijn aankomst in België op 9-jarige leeftijd (bijna 10 jaar, maar op 16.01.2005 was hij nog 9 jaar). Hij verblijft aldus ondertussen bijna 8 jaar in België wat bijna al de helft van zijn leven is en in elk geval de jaren zijn die hij zich herinnert.

Hij kent niets van Turkije, gezien hij daar ook nooit gewoond heeft.

[...]

De zoon kent amper nog iets van Griekenland gezien hij Griekenland op zeer jonge leeftijd, namelijk op 9 jaar heeft verlaten.

Sindsdien leeft hij in België en woont hij in België waarvan vele jaren met een verblijfsvergunning. Immers van 16.01.2015 tot en met 07.04.2020 hebben de ouders mits een korte onderbreking steeds in België verbleven onder een A-kaart wat aldus neerkomt op een legaal verblijf van dit gezin voor een periode van meer dan 5 jaar.

Dit is informatie waarover de verwerende partij beschikt. Dit zijn feitelijke gegevens die uit het administratief dossier zouden moeten blijken en waarvan deze ook op de hoogte zou moeten zijn. Eisende partijen dienen evenwel vast te stellen dat de verwerende partij met de duur van het jarenlang legaal verblijf van dit gezin met een minderjarige die ondertussen 8 jaar in België verblijft waarvan een 5-tal jaren legaal, verwacht dat zij terugkeren om in Griekenland de aanvraag te doen.

Bovendien gaat de verwerende partij ervan uit dat zowel de vader (statuut langdurig ingezetene in Griekenland) als de moeder en de zoon nog steeds over een verblijfsvergunning in Griekenland zouden beschikken, quod non.

Immers het statuut van een langdurig ingezetene blijft niet voor altijd behouden. Een langdurig ingezetene verliest zijn verblijfsrecht na een periode van vertrek. In België bijvoorbeeld verlies deze het verblijfsrecht nadat deze België 6 jaar verlaten heeft.

Dit is tevens het geval in Griekenland gezien artikel 9 van de RICHTLIJN 2003/109/EG VAN DE RAAD van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen.

"Wanneer de betrokkene zes jaar afwezig is geweest van het grondgebied van de lidstaat die de status van langdurig ingezetene heeft verstrekt, mag hij zijn status in deze lidstaat in geen geval meer behouden."

Deze bepaling werd in alle landen omgezet met uitzondering van Bulgarije en Spanje, en dus werd deze bepaling ook omgezet in Griekenland.

"In all Member States except Bulgaria and Spain the provision has been transposed. "

Cfr: <https://odysseus-network.eu/wp-content/uploads/2015/03/2003-109-LTR-Synthesis.pdf>

Aldus heeft de vader geen verblijfsrecht meer in Griekenland en heeft hij zelfs de status van langdurig ingezetene niet meer gezien zijn vertrek uit Griekenland van meer dan 6 jaar geleden en bijgevolg hebben ook de moeder en de zoon geen verblijfsrecht meer.

Ook van deze richtlijn en de omzetting is verwerende partij op de hoogte, minstens zou verwerende partij hiervan op de hoogte moeten zijn.

Was dit niet duidelijk geweest voor verwerende partij had deze in elk geval bijkomende informatie of toelichting moeten vragen.

Eisende partij begrijpen niet gezien het bovenstaande dat verwerende partij kan oordelen dat de buitengewone omstandigheden niet zouden zijn aangetoond.

Op basis van bovenstaande gegevens zijn eisende partijen van oordeel dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, deze althans niet correct heeft beoordeeld, minstens niet in alle redelijkheid.

Het middel is dan ook geschonden.

1.2. Gezins — en privéleven

Uit de regularisatieprocedure en in huidig verzoekschrift wordt verwezen naar volgende elementen:

- hun jarenlang verblijf in België (reeds sinds 2014 en 2015),
- effectieve en genestelde banden met België,
- geen feiten van delictuele aard,
- hun perfecte en voorbeeldige integratie en hun opbouw van hun leven in de Belgische samenleving,
- het schoollopen van de kinderen
- de minderjarige zoon S. B. die ook reeds in België verblijft sinds 2015 en sindsdien hier ook school loopt,
- de meerderjarige dochter die een verblijfsvergunning heeft in België en met wie er nog altijd een gezin wordt gevormd;
- het schoollopen van de kinderen,
- humanitaire redenen,...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag en in de actualisatie tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Eisende partijen hebben gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België. De hierboven aangehaalde elementen kunnen ook niet betwist worden door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partijen niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partijen hadden ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partijen.

[...]

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partijen. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partijen sinds geruime tijd hun familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken sinds 2014/2015, waarvan grotendeels ook legaal, valt hun situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partijen in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partijen naar hun land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partijen zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partijen voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partijen zijn derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.3. Wat betreft het schoollopen van de zoon

Verwerende partij haalt aan dat de zoon heeft schoolgelopen in Griekenland en derhalve een terugkeer geen probleem kan zijn.

Verwerende partij gaat echter volledig voorbij aan de specifieke situatie waarin de zoon zich bevindt.

Vooreerst is hij reeds sinds zijn 9 jaar in België. Hij heeft aldus slechts enkele jaren schoolgelopen in Griekenland in een alfabet welke volledig vreemd is aan deze in België. Van die jaren in Griekenland herinnert hij zich nog heel weinig, laat staan van het alfabet, juist omdat hij ook zo jong was.

Sindsdien verblijft hij en loopt hij school in België.

Hij verblijft aldus ondertussen bijna 8 jaar in België wat bijna al de helft van zijn leven is en in elk geval de jaren zijn die hij zich herinnert.

Een terugkeer naar Griekenland is dan ook uitgesloten voor deze jongen die ondertussen een puber is geworden en zijn volledige puberteit al in België heeft doorgebracht.

De zoon kent amper nog iets van Griekenland gezien hij Griekenland op zeer jonge leeftijd, namelijk op 9 jaar heeft verlaten.

Sindsdien leeft hij in België en woont hij in België waarvan vele jaren bovendien met een verblijfsvergunning. Immers van 16.01.2015 tot en met 07.04.2020 hebben de ouders mits een korte onderbreking steeds in België verbleven onder een A-kaart wat aldus neerkomt op een legaal verblijf van dit gezin voor een periode van meer dan 5 jaar.

Dit is informatie waarover de verwerende partij beschikt. Dit zijn feitelijke gegevens die uit het administratief dossier zouden moeten blijken en waarvan deze ook op de hoogte zou moeten zijn.

Eisende partijen dienen evenwel vast te stellen dat de verwerende partij met de duur van het jarenlang legaal verblijf van dit gezin met een minderjarige die ondertussen 8 jaar in België verblijft waarvan een 5-tal jaren legaal, verwacht dat zij terugkeren om in Griekenland de aanvraag te doen.

Bovendien gaat de verwerende partij ervan uit dat zowel de vader (statuut langdurig ingezetene in Griekenland) als de moeder en de zoon nog steeds over een verblijfsvergunning in Griekenland zouden beschikken, quod non.

Immers het statuut van een langdurig ingezetene blijft niet voor altijd behouden. Een langdurig ingezetene verliest zijn verblijfsrecht na een periode van vertrek. In België bijvoorbeeld verlies deze het verblijfsrecht nadat deze België 6 jaar verlaten heeft.

Dit is tevens het geval in Griekenland gezien artikel 9 van de RICHTLIJN 2003/109/EG VAN DE RAAD van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen.

"Wanneer de betrokkene zes jaar afwezig is geweest van het grondgebied van de lidstaat die de status van langdurig ingezetene heeft verstrekt, mag hij zijn status in deze lidstaat in geen geval meer behouden."

Deze bepaling werd in alle landen omgezet met uitzondering van Bulgarije en Spanje, en dus werd deze bepaling ook omgezet in Griekenland.

"In all Member States except Bulgaria and Spain the provision has been transposed."

Cfr: <https://odysseus-network.eu/wp-content/uploads/2015/03/2003-109-LTR-Synthesis.pdf>

Aldus heeft de vader geen verblijfsrecht meer in Griekenland en heeft hij zelfs de status van langdurig ingezetene niet meer gezien zijn vertrek uit Griekenland van meer dan 6 jaar geleden en bijgevolg hebben ook de moeder en de zoon geen verblijfsrecht meer.

Ook van deze richtlijn en de omzetting is verwerende partij op de hoogte, minstens zou verwerende partij hiervan op de hoogte moeten zijn.

Was dit niet duidelijk geweest voor verwerende partij had deze in elk geval bijkomende informatie of toelichting moeten vragen.

Eisende partij begrijpen niet gezien het bovenstaande dat verwerende partij kan oordelen dat de buitengewone omstandigheden niet zouden zijn aangetoond.

Op basis van bovenstaande gegevens zijn eisende partijen van oordeel dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, deze althans niet correct heeft beoordeeld, minstens niet in alle redelijkheid.

Het middel is dan ook geschonden.

1.4. Opvang in Turkije

Eisende partijen kunnen verwerende partij niet volgen, gezien verwerende partij verwijst naar een verblijf in Griekenland maar daarnaast steeds maar verwijst naar een terugkeer naar het land van herkomst, welke Turkije is.

Verwerende partij kan van eisende partijen niet verwachten dat hij een negatief bewijs levert, namelijk dat zij geen opvangmogelijkheden hebben in Turkije.

Eisende partijen vragen zich af op welke andere manier hij kan aantonen dat zij geen familie meer hebben waarop zij kunnen steunen in Turkije. Een negatief bewijs leveren, is onmogelijk en het is dan ook niet redelijk van verwerende partij dat dit van eisende partijen wordt verwacht.

Eisende partijen herinneren verwerende partij eraan dat zij reeds jaren in Griekenland woonden. Zo is onder andere hun dochter S. O. S. ook geboren in Griekenland 1998.

Ook de minderjarige zoon is geboren in Griekenland en kent Turkije niet waar hij ook nooit geleefd heeft.

Dit zijn gegevens waarvan de verwerende partij op de hoogte is of zou moeten zijn, doch hieromtrent wordt niets gemotiveerd.

In de plaats wordt een standaardmotivering bovengehaald zoals deze in elk dossier wordt bovengehaald, zonder evenwel de moeite te doen om hieromtrent even de concrete situatie van eisende partijen en hun gezin te beoordelen.

De verwerende partij is in deze zaak volledig voorbij gegaan aan deze essentie en heeft also het zorgvuldigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

[...]

1.7. Kinderen en school en humanitaire regularisaties

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft ook een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, moet met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening worden gehouden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt moet rekening worden gehouden met de belangen van de kinderen.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, moeten in overweging worden genomen in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de eisende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de zoon.

De scholing van de zoon draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor verwerende partij minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag schendt:

[...]

Aldus is niet enkel artikel 9bis Vreemdelingenwet, en het Kinderrechtenverdrag doch ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet geschonden.

[...]

D. MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard de bevelen om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

[...]

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en de bevelen om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

[...]

Dat daarnaast wordt verwezen naar de uiteenzetting hierboven en de argumenten aangehaald om een vernietiging, minstens schorsing te bekomen van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis.

Dat deze argumenten tevens alhier voor herhaald dienen te worden aanzien, gezien deze argumenten tevens van toepassing zijn om een vernietiging, minstens een schorsing te bekomen van de bevelen om het grondgebied te verlaten.”

Verzoeker voert aan dat buitengewone omstandigheden het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen voor een humanitair visum. Hij stelt dat in de aanvraag werd gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen. Hij stipt daarbij onder meer aan dat hij reeds jarenlang verblijft in België (sinds 2014) en dat hij een minderjarige zoon S.B. heeft die ook reeds in België verblijft sedert 2015 en hier school loopt. Volgens verzoeker is de gemachtigde onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig is.

Wat betreft Turkije stelt verzoeker dat hun zoon S.B. geboren is in Griekenland, aldaar heeft verbleven tot zijn aankomst in België op 9-jarige leeftijd en hij al bijna acht jaar in België verblijft wat bijna de helft van zijn leven is en in elk geval de jaren die hij zich herinnert. Hij kent Turkije niet en ook van Griekenland kent hij nog amper iets. S.B. woont in België sedert 2015 waarvan vele jaren met een verblijfsvergunning. Verder in het verzoekschrift stipt verzoeker aan dat zijn zoon maar enkele jaren in Griekenland school heeft gelopen in een alfabet dat volledig vreemd is aan dat in België, hij herinnert zich dat niet meer. Volgens verzoeker is het dan ook uitgesloten dat hij terug zou keren naar Griekenland nu hij ondertussen een puber is geworden en zijn gehele puberteit in België heeft doorgebracht, meestal in legaal verblijf. Verzoeker stipt aan dat hij tussen 16 januari 2015 en 7 april 2020 steeds in België verbleef onder een A-kaart, mits een kleine onderbreking, hetgeen neerkomt op een legaal verblijf van 5 jaar. Ondanks het verblijf van acht jaar in België, waarvan vijf jaar legaal verwacht de gemachtigde dat verzoeker en zijn zoon zouden terugkeren naar Griekenland om aldaar de aanvraag te doen. Verder stelt verzoeker herhaaldelijk in het verzoekschrift dat de gemachtigde er verkeerd vanuit gaat dat hij en zijn vrouw en zoon nog over een verblijfsvergunning beschikken in Griekenland, hetgeen volgens hem niet het geval is. Het statuut van langdurig ingezetene blijft niet voor altijd behouden aangezien men deze status kan verliezen na een periode van vertrek. Hij wijst erop dat men in België het verblijfsrecht verliest als men het Rijk 6 jaar verlaten heeft en dat dit ook het geval is in Griekenland gezien artikel 9 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de Richtlijn langdurig ingezetenen). Verzoeker citeert artikel 9, lid 4, tweede lid van de Richtlijn langdurig ingezetenen en stelt dat die bepaling in alle landen is omgezet, behalve in Bulgarije en Spanje, zodat deze bepaling ook in Griekenland is omgezet. Hij verwijst daarbij naar een analyse van Odysseus network aangaande de omzetting van de Richtlijn langdurig ingezetenen in de verschillende lidstaten. Nu verzoeker geen verblijfsrecht meer heeft in Griekenland en zelfs de status van langdurig ingezetene niet meer heeft gezien zijn vertrek van meer dan zes jaar geleden, hebben ook zijn echtgenote en zoon S.B. geen verblijfsrecht meer. De gemachtigde is op de hoogte van deze richtlijn of zou hier minstens van op de hoogte moeten zijn. Indien dit niet duidelijk was voor de gemachtigde, dan had hij bijkomende informatie kunnen vragen. In het licht van artikel 8 van het EVRM en het privéleven, wijst verzoeker opnieuw onder meer op het feit dat hij in de aanvraag heeft verwezen naar de specifieke situatie van zijn zoon S.B., die sinds 2015 in België verblijft en hier ook school loopt. Hij acht ook artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent dat de gemachtigde onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de situatie van zijn gezin terwijl de gemachtigde de plicht heeft de beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Verzoeker meent eveneens dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, die althans niet correct heeft beoordeeld, minstens niet in alle redelijkheid. Tot slot wijst verzoeker erop dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een humanitaire regularisatieaanvraag betreft en dat vanuit het humanitair standpunt ook moet rekening gehouden worden met de belangen van zijn kind. Het terugsturen van S.B. naar het herkomstland en onderbreken van de scholing schaadt de belangen van het kind, verzoeker acht daardoor artikel 9bis en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Zoals supra reeds aangestipt, voeren verzoekers tegen de bevelen dezelfde argumenten aan als tegen de eerste bestreden beslissing.

Beoordeling

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om zich te begeven naar de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en aldaar een humanitair visum aan te vragen.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag verzoeker onder meer heeft gewezen op de situatie van hun minderjarige zoon die reeds geruime tijd school loopt in België eerst in het lager en vervolgens langdurig in het middelbaar onderwijs, dat die opleiding niet zomaar "on hold" kon worden gezet teneinde een formaliteit te gaan vervullen in een ander land. Er werden ook schoolattesten gevoegd. In de aanvraag werd ook aangestipt dat verzoeker zijn kinderen geboren zijn in Griekenland en hij aldaar "beschikte" over een status van langdurig ingezetene.

Verzoeker wijst eveneens in het kader van artikel 8 van het EVRM, en dan meer bepaald in het kader van het privéleven, op de situatie van de zoon S.B. die in België verblijft sinds 2015 en sindsdien hier school loopt.

Daargelaten de vraag of in casu er sprake is van inmenging in het privéleven, nu verzoekers een langdurig legaal verblijf in het Rijk kunnen voorleggen, dan wel of het situatie van "eerste toelating" betreft, moet de besluitvormingsprocedure billijk verlopen en moet op passende wijze rekening worden gehouden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad wijst erop dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *"the Court observes that the best interests of the applicant's children must be*

taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight." En verder *"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *"Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 novembre 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention."* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij wordt benadrukt dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

De Raad stelt vast dat wat betreft de scholing van de zoon de gemachtigde motiveert als volgt:

"Het feit dat hun zoon hier naar school gaat en een schooljaar zou verliezen bij terugkeer, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst (Turkije) of van gewoonlijk verblijf (in casu Griekenland) kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in het land van gewoonlijk verblijf te vinden is. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun zoon een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij in Griekenland niet zou kunnen aansluiten op school. Hun zoon is in Griekenland geboren en kwam pas vlak voor zijn tiende verjaardag naar België, zijn Griekse verblijfsvergunning is geldig tot 08.12.2022. Er mag dan ook aangenomen worden dat hij enkele jaren onderwijs genoten heeft in Griekenland alvorens naar België te komen. In hun verzoekschrift halen betrokkenen trouwens aan dat zij Grieks spreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen, in het belang van hun zoon, ervoor kiezen om terug te keren naar Griekenland, waar zij allen over verblijfsrecht beschikken en waar hun zoon geboren en getogen is in plaats van naar Turkije, waarvan hun zoon wel de nationaliteit heeft maar voor hij (blijkens de stempels in zijn paspoort) slechts op bezoek is geweest in 2013 en 2014."

De gemachtigde beschouwt de scholing bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid aangezien een scholing in Turkije of in het land van gewoonlijk verblijf, Griekenland, kan verkregen worden. Het kind behoeft geen gespecialiseerd onderwijs en er werd niet aannemelijk gemaakt dat S.B. een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Griekenland niet zou kunnen aansluiten op school. S.B. is in Griekenland geboren, kwam kort voor zijn tiende verjaardag naar België en heeft nog een Griekse verblijfsvergunning tot 8 december 2022. S.B. heeft aldus enkele jaren onderwijs in het Grieks genoten alvorens naar België te komen, hij heeft bovendien aangehaald Grieks te spreken. De gemachtigde stelt dat in het belang van het kind verzoeker en zijn vrouw ervoor kunnen opteren terug te keren naar Griekenland, waar iedereen over een verblijfsrecht beschikt en waar S. B. geboren en getogen is, in plaats van naar Turkije waarvan hij wel de nationaliteit heeft maar waar hij, blijkens de stempels in het paspoort, enkel op bezoek is geweest in 2013 en 2014.

De Raad volgt verzoeker dat hieruit niet blijkt dat de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze is nagegaan of een terugkeer naar Turkije of Griekenland praktisch haalbaar en proportioneel is voor S.B. Er blijkt niet dat voldoende belang werd gehecht aan de specifieke situatie van het kind, noch dat voldoende rekening is gehouden met de vraag of S.B. een leeftijd heeft waarop hij zich nog makkelijk kan aanpassen aan een andere omgeving en of dit niet buitengewoon moeilijk is voor hem.

Het loutere feit dat “een” scholing in Turkije mogelijk is en S.B. geen behoefte heeft aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur kan in casu niet volstaan, nu de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat het kind wel de Turkse nationaliteit heeft maar waar hij blijkens de stempels in het paspoort enkel op bezoek is geweest in 2013 en 2014. S.B. is geboren in Griekenland, is enkele jaren in Griekenland naar school gegaan en is op negenjarige leeftijd in 2015 naar België gekomen. Hij heeft vervolgens zijn lagere school in België en vervolgens een zeer groot deel van zijn middelbaar onderwijs in het Nederlands afgelegd, grotendeels in legaal verblijf. De gemachtigde geeft zelf aan dat verzoeker en zijn vrouw ervoor kunnen opteren “in het belang van het kind” terug te keren naar Griekenland, omdat hij slechts in 2013 en 2014 in Turkije op bezoek is geweest. Hieruit blijkt dat de gemachtigde minstens impliciet erkent dat het niet in het belang is van S.B. om naar Turkije terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen, hetgeen de Raad – gezien de specifieke feiten eigen aan deze zaak- onderschrijft. Dit blijkt ten overvloede ook uit de synthesesnota in het administratief dossier aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar de gemachtigde wat betreft het hoger belang van het kind enkel wijst op de mogelijkheid van onderwijs in Griekenland.

Waar de gemachtigde meent dat niet is aangetoond dat verzoeker zijn zoon een zodanige taalachterstand zou hebben dat hij in Griekenland niet zou kunnen aansluiten op school, hij Grieks spreekt, het hele gezin over een verblijfsrecht beschikt in Griekenland en hij in Griekenland geboren en getogen is, acht de Raad deze beoordeling deels onzorgvuldig, deels kennelijk onredelijk.

Zoals verzoeker aanstipt, is het Griekse alfabet geheel verschillend van het Nederlandse alfabet en heeft S.B. enkel de eerste jaren van zijn lagere school Grieks onderwijs genoten, vervolgens heeft dit kind de laatste jaren van zijn lagere school en vele jaren van zijn middelbaar onderwijs in het Nederlands gedaan en bijgevolg in een geheel ander schrift, afkomstig van het Latijns alfabet. De Raad acht het betoog van verzoeker niet onaannemelijk dat S.B. mogelijk nog wat Grieks kan spreken maar het geschrift niet langer bij machte is om – zonder dat het buitengewoon moeilijk is – na al die jaren nog aan te sluiten op het Griekse onderwijs, louter om aldaar de aanvraag in te dienen, en acht het standpunt van de gemachtigde in deze specifieke zaak dienaangaande kennelijk onredelijk of disproportioneel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven en hoger belang van het kind, wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Verder gaat de gemachtigde er op onzorgvuldige wijze van uit dat het hele gezin op het ogenblik van de bestreden beslissing in Griekenland nog over een verblijfsrecht beschikt en dat verzoeker nog de status van langdurig ingezetene geniet. Verzoeker stipt terecht aan dat het statuut van langdurig ingezetene niet automatisch voor altijd behouden blijft. Hij verwijst daarbij terecht naar de Richtlijn langdurig ingezetenen, en meer bepaald artikel 9, 4, 2^e lid dat stelt dat: *“Wanneer de betrokkene zes jaar afwezig is geweest van het grondgebied van de lidstaat die de status van langdurig ingezetene heeft verstrekt, mag hij zijn status in deze lidstaat in geen geval meer behouden.”* Bovendien blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat in het Turks paspoort van verzoeker een verwijzing is aangebracht waaruit blijkt dat verzoeker in Griekenland maar als “long term resident” wordt beschouwd tot 13 juli 2019. Deze datum was reeds verstreken op het ogenblik van de bestreden beslissing, toch herhaalt de gemachtigde verschillende keren dat verzoeker de status van langdurig ingezetene in Griekenland geniet en dus over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt.

Er blijkt weliswaar uit het Turks paspoort van verzoeker en B.S. ook een melding van een Grieks verblijfsrecht tot 8 december 2022, echter het is geheel onduidelijk of verzoeker en zijn gezin - gezien het bepaalde in artikel 9, 4, 2^e lid van de Richtlijn langdurig ingezetenen- zonder meer op het ogenblik van de bestreden beslissing nog kunnen geacht worden zich daarop te beroepen gezien het feit dat in casu niet is betwist dat verzoeker en zijn gezin meer dan zes jaar afwezig zijn geweest van het Griekse grondgebied. Verzoeker kan gevolgd worden dat de gemachtigde kon geacht worden te weten wat in de Richtlijn langdurig ingezetenen staat, nu ook de Belgische wetgever artikel 9, 4, 2^e lid heeft omgezet in artikel 19, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en uitdrukkelijk in de aanvraag is aangevoerd dat het gezin reeds sedert 2014 (verzoeker) en 2015 (onder meer S.B.) Griekenland hebben verlaten en uit de aankomstverklaringen in het administratief dossier blijkt dat ze toen naar België zijn gekomen. Nu er gerede twijfel bestaat aangaande het verblijfsrecht op het ogenblik van de bestreden beslissing, heeft de gemachtigde op onzorgvuldige wijze zonder meer aangenomen dat zij allen over een verblijfsrecht in Griekenland beschikken en ook om die reden een aanvraag kunnen indienen in Griekenland. In elk geval kan de Raad niet aannemen dat de veronderstelling van de gemachtigde waar hij motiveert *“uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer de status van langdurig ingezetene geniet in Griekenland en er dus over onbeperkt verblijfsrecht geniet (sic)”* stoelt op een zorgvuldige feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Wat betreft de bevelen van het grondgebied voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde moet rekening houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van verwijderingsmaatregelen, zoals de tweede en derde bestreden beslissing. Zoals supra reeds toegelicht kon niet aangenomen worden dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze met het hoger belang van het kind heeft rekening gehouden, hetgeen onderdeel uitmaakt van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM. In de tweede en derde bestreden beslissing worden geen motieven gewijd aan het hoger belang van het kind. Uit de synthesesnota in het administratief dossier van 22 augustus 2022 blijkt dat de gemachtigde aangaande het hoger belang van het kind in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft overwogen als volgt: *“hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar hij niet gescheiden wordt van zijn ouders, evenmin tonen betrokkenen aan dat er geen scholing beschikbaar in Griekenland waar hun zoon geboren is en waar hij verbleef tot vlak voor zijn tiende verjaardag.”* De Raad merkt dienaangaande op dat het louter niet gescheiden worden van de ouders een evidentie is en in casu niet kan volstaan opdat het hoger belang van het kind wordt gerespecteerd. Verder heeft hij supra uiteengezet waarom in casu de motieven aangaande de scholing in Griekenland niet kunnen volstaan om aan te nemen dat de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen, enkel wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing terecht heeft gesteld dat verzoekers niet noodzakelijk naar Turkije hoeven terug te keren aangezien verzoeker over de status van langdurig ingezetene beschikt in Griekenland en verzoekster en hun zoon ook over een verblijfsvergunning beschikken op het moment van de bestreden beslissingen. Verweerder vervolgt dat verzoekers “louter” verwijzen naar de Richtlijn langdurig ingezetenen en hiermee volkomen in gebreke blijven om aan te tonen dat zij zelf geen verblijfsrecht meer zouden hebben in Griekenland. Er is eveneens reeds vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat het voor hen onmogelijk is om naar Turkije terug te keren.

De Raad kan deze redenering niet volgen. Een verwijzing naar artikel 9, 4, 2^e lid van de Richtlijn langdurig ingezetenen is de relevante rechtsbron in casu, waarbij verzoeker bijkomend heeft aangetoond op grond van een andere betrouwbare bron dat moet aangenomen worden dat Griekenland deze bepaling heeft omgezet in nationale wetgeving. Zoals gezegd blijkt bovendien uit het administratief dossier, meer bepaald uit een kopie van het Turks paspoort van verzoeker dat hierin een Grieks document is aangebracht waarop staat dat de status van “long term resident” maar geldig is tot 13 juli 2019. De feitenvaststelling van de gemachtigde in de beslissing of van verweerder in de nota staat bijgevolg op gespannen voet met dit gegeven in het dossier. Of verzoeker en zijn gezin, ondanks de afwezigheid van meer dan zes jaar van het Grieks grondgebied, toch nog op het ogenblik van de bestreden beslissingen over een Griekse geldige verblijfsvergunning beschikten, die ondertussen niet zou opgeheven zijn, is minstens voorwerp van gerede twijfel.

Waar verweerder nog stelt dat verzoekers met hun blote beweringen niet aannemelijk maken dat het voor hen onmogelijk is om naar Turkije terug te keren om aldaar een aanvraag te doen, merkt de Raad vooreerst op dat het volstaat dat wordt aangetoond dat het “bijzonder moeilijk” is om terug te keren naar Turkije om aldaar de aanvraag te doen. Verder blijkt uit de aanvraag dat daarin geen betoog werd gehouden dat zich tot blote beweringen beperkt en blijkt uit de motieven van de gemachtigde zelf in de bestreden beslissing dat hij erkent dat *“betrokkenen [...], in het belang van hun zoon, ervoor [kunnen] kiezen om terug te keren naar Griekenland, waar zij allen over verblijfsrecht beschikken en waar hun zoon geboren en getogen is in plaats van naar Turkije, waarvan hun zoon wel de nationaliteit heeft maar voor hij (blijkens de stempels in zijn paspoort) slechts op bezoek is geweest in 2013 en 2014.”* Zoals supra aangehaald, meent de Raad dat de gemachtigde hiermee impliciet erkent dat het niet in het belang van de zoon is naar Turkije terug te keren. Dit blijkt eveneens uit de synthesesnota in het administratief dossier aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, waar de gemachtigde wat betreft het hoger belang van het kind enkel wijst op de mogelijkheid van onderwijs in Griekenland.

Wat betreft het schoollopen van de zoon citeert verweerder in de nota wat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing dienaangaande heeft gemotiveerd. Hij stelt dat verzoekers met hun summiere uiteenzetting geen afbreuk doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Anders dan verweerder stelt, volgt de Raad om de supra vermelde redenen niet dat het betoog zich dienaangaande zou beperkt hebben tot een summiere uiteenzetting. Aangaande het betoog over het verlies van verblijfsrecht in Griekenland herhaalt verweerder dat een tijdelijke terugkeer naar Turkije eveneens mogelijk is. Dienaangaande kan de Raad ook verwijzen naar hetgeen hij supra heeft uiteengezet over de praktische haalbaarheid en proportionaliteit in hoofde van het kind, rekening houdend met de vraag of het kind nog een leeftijd heeft waarop redelijkerwijs kan verondersteld worden dat hij zich aan een nieuw schoolstelsel aanpast en naar de bemerking van de gemachtigde zelf over het loutere bezoek aan Turkije in 2013 en 2014.

Verder citeert verweerder ook uit een arrest van de Raad aangaande het schoollopen van het kind. Niet alleen wordt in de continerale rechtstraditie geen precedentenwerking toegekend aan de arresten, bijkomend is de feitelijke situatie in casu verschillend van die waarop het citaat betrekking heeft. Ook al kan algemeen aangenomen worden dat het schoollopen van kinderen op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient steeds in concreto beoordeeld te worden of het gezien de feiten eigen aan de zaak alsnog buitengewoon moeilijk kan zijn of disproportioneel voor een kind om zich alsnog in de laatste jaren van het middelbaar onderwijs aan te passen aan een schoolstelsel dat in casu ofwel geheel nieuw is, ofwel werkt met een alfabet dat geheel verschilt van het alfabet gehanteerd in ons land. Het citaat heeft ook betrekking op een scholing die in illegaal verblijf is gestart en een situatie waarbij ouders zich hebben genesteld in illegaal verblijf. In casu is de scholing in legaal verblijf gestart en heeft het gezin gedurende vele jaren een legaal verblijf gehad in het Rijk.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder op verouderde rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. De Raad stipt aan dat naderhand de Raad van State stelde dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is maar als hogere norm wel boven de Vreemdelingenwet staat en dat de algemene stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Verder volgt de Raad wel dat het EVRM geen recht voor een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven, doch dit neemt niet weg dat het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wel een nauwkeurig onderzoek vereist, hetgeen in casu niet kan blijken wat betreft het hoger belang van het kind.

Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betoogt verweerder in de nota dat niet wordt aangetoond dat men zich kan beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 aan de hand van concrete gegevens. Hij citeert uit rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat aan de hand van concrete gegevens moet aangetoond worden dat men zich daadwerkelijk bevindt in een van de in dit artikel vermelde situaties. De Raad onderschrijft dat men moet aantonen relevante elementen te kunnen aanhalen met betrekking tot ofwel het gezinsleven, ofwel de gezondheidstoestand, ofwel het hoger belang van het kind. De Raad ziet niet in waarom in casu het hoger belang van het kind niet relevant zou zijn of er geen concrete gegevens zouden zijn aangehaald. Verder wijst verweerder onder meer op de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt en op het feit dat in de eerste bestreden beslissing alle aangehaalde vermeende elementen op uitvoerige wijze werden besproken. De Raad heeft supra toegelicht waarom de motieven in de eerste bestreden beslissing dan wel onzorgvuldig zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM en dat ook de motieven in de synthesesnota in dezelfde zin geen zorgvuldige beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Het betoog van verweerder in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De besproken onderdelen van het middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissingen van 22 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES